

Arrest

nr. 294 417 van 19 september 2023
in de zaak RvV x / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2022 tekent verzoekster een aankomstverklaring (bijlage 3).

Op 16 augustus 2022 dient verzoekster een aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar vader dhr. E. W. H.-A., van Belgische nationaliteit.

Op 6 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 februari 2023. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.08.2022 werd ingediend door:

Naam: A. +Voorna(a)m(en): W. Nationaliteit: Ghana Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Accra Identificatienummer in het Rijksregister. (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, H.-A. E. W. (RR. ...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ■ 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat; 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2", beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)

Ter staving van de verwantschap legt betrokkene een Ghanese geboorteakte No. (...) voor uitgegeven op 9.07.2018 (receipt no. (...) dd. 21.07.2022). Deze is echter niet voorzien van een volledige legalisatie. Artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen. (...) In art. 44 van het KB is verder ook nog opgenomen dat indien er een akte ter staving van de verwantschap wordt voorgelegd, deze overeenkomstig art. 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie moet zijn opgesteld.

Een Ghanese akte dient voorzien te zijn van een volledige legalisatie. Dat is in casu niet het geval. De akte is slechts voorzien van een legalisatie door de autoriteiten in het land van origine, de legalisatie door de bevoegde Belgische autoriteiten ontbreekt.

Met betrekking tot aktes van de burgerlijke stand, verkregen in het buitenland en te gebruiken in België, stipuleert artikel 30, §1 en §2, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan: 1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld; 2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt; 3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. "

Door het ontbreken van een legalisatie kan niet worden nagegaan in hoeverre de akte voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van het land zijn opgesteld, met andere woorden kan de echtheid van de akte niet worden vastgesteld. De legalisatie biedt het bewijs dat het document werd opgemaakt door de bevoegde instantie in het land van herkomst en dat de handtekening van de ondertekende ambtenaar echt is. Zonder legalisatie is de voorgelegde geboorteakte uit Ghana bijgevolg niet rechtsgeldig in België en kan het bewijs van verwantschap niet worden aanvaard.

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus ten laste moet zijn van de referentiepersoon, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Dit veronderstelt dat betrokkene van in het land van herkomst of origine en voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Dienaangaande werden volgende documenten overgelegd:

- Facturen opgemaakt door de referentiepersoon ter staving van zijn zelfstandige activiteit (ondernemingsnr. xxx), in de période September 2021 en januari 2022 tot en met juli 2022

- Arbeidsovereenkomst arbeiders - onbepaalde duur - voltijds tussen BV en referentiepersoon, aanvang op 1.11.2019 Taxigent.Be

- Loonafrekeningen op naam van de referentiepersoon voor zijn tewerkstelling bij BV in de période augustus 2021 tot en met juli 2022 Taxigent.be
- Bewijzen geldverzendingen via WorldRemit tussen referentiepersoon en betrokkene dd. 09.03.2021 (50 euro), 4.05.2021 (100 euro), 28.06.2021 (100 euro), 16.08.2021 (100 euro), 5.09.2021 (100 euro), 18.10.2021 (48,76 euro), 4.12.2021 (200 euro), 10.12.2021 (262,37 euro), 23.01.2022 (51 euro), 09.02.2022 (87 euro), 8.03.2022 (50 euro), 5.04.2022 (200 euro), 16.04.2022 (67,77 euro), 13.05.2022 (136,59 euro), 11.06.2022 (200 euro), 13.06.2022 (300 euro), 21.06.2022 (69,44 euro)
- Taks Clearance certificate van Ghana Revenue Authority dd. 24.11.2022 op naam van betrokkene, waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomen uit arbeid of uit verhuur van eigendom heeft en geen belastbaar inkomen had in de jaren 2020, 2021 en 2022

Weliswaar legt betrokkene bewijzen voor waaruit kan blijken dat de referentiepersoon geldsommen overmaakte aan betrokkene in de période maart 2021 tot en met juni 2022, toen zij nog in het land van herkomst of origine verbleef. Doch dient opgemerkt te worden dat de overgemaakte bedragen erg wisselen overheen de maanden. Zo ontving betrokkene in de maanden tot en met September 2021 een bedrag ter waarde van 100 euro, daar waar zij de volgende maand minder dan 50 euro ontving, in december 2021 dan weer een bedrag van meer dan 400 euro ontving, in de période januari 2022 tot en met april 2022 daalde dit bedrag opnieuw naar 87 of 50 euro (2x), in april 2022 steeg het bedrag tot meer dan 250 euro, in mei 2022 was het bedrag ter waarde van de helft van de maand ervoor (in casu 136,60 euro) en in juni 2022 plots een bedrag van meer dan 500 euro. Opdat sprake is van een afhankelijkheidsrelatie in de geest van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 dient het weldegelijk te gaan om bedragen die essentieel zijn om de basisbehoeften te dekken van betrokkene in het land van herkomst of origine. Op basis van zulke bedragen die erg fluctueren overheen de maanden, kan bezwaarlijk worden gesteld dat de bedragen noodzakelijk waren voor betrokkene om structureel in haar levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine, omdat haar financiële, sociale en/of economische toestand dit niet toeliet zelfstandig te doen. Niettemin dient ook gewezen te worden op het feit dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat betrokkene ook ten laste is/was van de referentiepersoon. Een vader kan namelijk ook gelden overmaken aan zijn dochter, in de vorm van schenkingen, zonder dat de dochter daarvan afhankelijk dient te zijn. Gelet op de wisselende bedragen die betrokkene ontving, sluit derhalve niets uit dat het overmaken van de geldsommen in een andere context zoals bv. schenkingen in een vader-dochter-relatie, dan de vermeende afhankelijkheidsband, plaatsvond.

Deze stelling wordt kracht bijgezet door de raadpleging van de Schengendatabank. Uit de Schengendatabank blijkt dat betrokkene bij de visumaanvraag (visum type C omwille van toeristische/familiale doeleinden) wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Meer bepaald bewees betrokkene tewerkgesteld te zijn als 'account officer' bij de werkgever (...). Het visum werd dan ook uitgereikt aan betrokkene door de ambassade van Zwitserland. Het feit dat betrokkene een attest van de Ghanese autoriteiten voorlegt dat stelt dat zij geen inkomen uit arbeid en bijgevolg geen belastbaar inkomen had, is in het licht van deze bevinding merkwaardig.

Onaangezien dat de bewijzen de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende kunnen aantonen, blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene sedert 3.10.2022 ononderbroken tewerkgesteld is bij (...) NV en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in België. Het gegeven dat betrokkene sedert 16.08.2022 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een

onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert, in het enige middel, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het betreft een aanvraag in toepassing van art. 40ter, §2, tweede lid Vw., juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

Art. 40ter, §2, eerste lid Vw.:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij beslissing licht onvoldoende toe waarom de gestorte bedragen niet kunnen variëren en nog steeds kunnen voorzien in mijn basisbehoeften.

De bedragen die mijn vader mij stuurde betroffen geen schenkingen, maar waren noodzakelijk voor het voorzien in mijn basisbehoeften. Ik had weliswaar een bescheiden inkomen uit arbeid, maar dit kon absoluut niet volstaan om te voorzien in mijn basisbehoeften. Hoewel ik inderdaad een inkomen uit arbeid had dat onvoldoende was om van te overleven, werd dit inkomen niet belast. Immers, de Ghanese economie heeft te lijden onder een gigantische inflatie (<https://www.bloomberg.com/news/articles/2023-02-15/ghana-inflation-unexpectedly-slows-for-first-time-in-20-months>). Er is een enorme ontwaarding geweest van de nationale munteenheid in Ghana (<https://www.trade.gov/market-intelligence/ghana-currency-depreciation>) . Dit alles gebeurde en gebeurt in een context van een reeds erg zwakke economie. Ghana kent helaas evenmin een indexatie van de lonen, waardoor het bescheiden inkomen dat ik er had zeer snel quasi waardeloos werd.

Belangrijk te benadrukken is het feit dat de levensstandaard in Ghana niet dezelfde is als in België. De steun die ik stuur naar mijn dochter volstaat ruimschoots.

"Aangezien het begrip "ten laste" zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen."

Bij wijze van begin van bewijs beschrijf ik enkele cijfers die de levensstandaard in Ghana beogen te schetsen.

Het maandelijks minimumloon bedroeg in 2020 319,1 GHS2, wat vandaag overeenkomt met ongeveer €45,45.

Het living wage in Ghana was volgens tradingeconomics.com in 2018 +-127 euro per maand.³ Een reëel loon van een laaggeschoolde werknemer was volgens wageindicator.org eind 2020 +- 85-118 euro per maand, voor een middengeschoolde werknemer +- 91-148. Het living wage' voor een alleenstaande volwassene werd op dat ogenblik geschat op +- 764-960 euro per maand. De bedragen lijken dus vrij uiteenlopend te zijn, maar het reëel inkomen voor een alleenstaande volwassene schommelt rond de 100-150 euro per maand. Dit alles dateert van voor de instorting van de Ghanese economie de afgelopen jaren.

Ook de inkomsten die ik in België verdiend heb zijn onvoldoende om te voorzien in mijn basisbehoeften, gelet op de hogere levensduurte in België. Ik woon in bij mijn vader en ben nog steeds ten laste van hem, hij zorgt er nog steeds voor dat aan mijn basisbehoeften voldaan is. Ik heb weliswaar hier en daar een aantal dagen gewerkt sinds ik in België ben, maar dit betreft allesbehalve een voltijdse tewerkstelling. Het is dus nog steeds een bestaande feitelijke toestand, al hoop ik op termijn in staat te zijn om zelfstandig in mijn levensonderhoud te voorzien en verder te integreren in de Belgische samenleving.

Ik erken dat de Ghanese geboorteakte wegens mijn nalatigheid niet gelegaliseerd was. Deze wordt op heden gelegaliseerd, maar de legalisatie was helaas nog niet afgerond voordat het beroep ingediend moest worden. Dit alles doet echter geen afbreuk aan het feit dat ik weldegelijk de dochter ben van E. W. H.-A..

De verzoekende partij meent derhalve dat art. 40bis, §2, 1ste lid, 3° Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, vooreerst geduid dat verzoekster ter staving van de verwantschap een Ghanese geboorteakte voorlegt die echter niet voorzien is van een volledige legalisatie. Daarnaast motiveert verweerder dat verzoekster, gezien zij ouder is dan 21 jaar, niet aan toont dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekster betwist dat zij niet afdoende heeft bewezen ten laste en onvermogen te zijn in het land van herkomst.

De bewijslast inzake de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoekster om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoekster de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie daarvan impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs levert ten laste te zijn van de referentiepersoon. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Ter staving van het ten laste zijn legt verzoekster volgende documenten voor:

“- Facturen opgemaakt door de referentiepersoon ter staving van zijn zelfstandige activiteit (ondernemingsnr. xxx), in de période September 2021 en januari 2022 tot en met juli 2022

- Arbeidsovereenkomst arbeiders - onbepaalde duur - voltijds tussen BV en referentiepersoon, aanvang op 1.11.2019 Taxigent.Be

- Loonafrekeningen op naam van de referentiepersoon voor zijn tewerkstelling bij BV in de période augustus 2021 tot en met juli 2022 Taxigent.be

- Bewijzen geldverzendingen via WorldRemit tussen referentiepersoon en betrokkene dd. 09.03.2021 (50 euro), 4.05.2021 (100 euro), 28.06.2021 (100 euro), 16.08.2021 (100 euro), 5.09.2021 (100 euro), 18.10.2021 (48,76 euro), 4.12.2021 (200 euro), 10.12.2021 (262,37 euro), 23.01.2022 (51 euro), 09.02.2022 (87 euro), 8.03.2022 (50 euro), 5.04.2022 (200 euro), 16.04.2022 (67,77 euro), 13.05.2022 (136,59 euro), 11.06.2022 (200 euro), 13.06.2022 (300 euro), 21.06.2022 (69,44 euro)

- Taks Clearance certificate van Ghana Revenue Authority dd. 24.11.2022 op naam van betrokkene, waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomen uit arbeid of uit verhuur van eigendom heeft en geen belastbaar inkomen had in de jaren 2020, 2021 en 2022.”

Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster stelt dat het gegeven dat de geldstorting niet steeds dezelfde bedragen betroffen geen afbreuk doen aan het feit dat deze storting noodzakelijk waren om te voorzien in haar basisbehoeften in het land van herkomst. Zij stelt dat zij inderdaad een inkomen uit arbeid had doch dat dit inkomen onvoldoende was om te overleven. Zij wijst erop dat de Ghanese economie heeft te lijden onder een gigantische inflatie, terwijl Ghana geen indexatie kent van de lonen. Bovendien is de levensstandaard veel lager in Ghana dan in België. Zo was het maandelijks minimumloon in 2020 ongeveer 45 euro. De afgelopen jaren is de Ghanese economie ook ingestort.

De gemachtigde motiveert dienaangaande het volgende:

“Niettemin dient ook gewezen te worden op het feit dat het overmaken van gelden niet automatisch betekent dat betrokkene ook ten laste is/was van de referentiepersoon. Een vader kan namelijk ook gelden overmaken aan zijn dochter, in de vorm van schenkingen, zonder dat de dochter daarvan afhankelijk dient te zijn. Gelet op de wisselende bedragen die betrokkene ontving, sluit derhalve niets uit dat het overmaken van de geldsommen in een andere context zoals bv. schenkingen in een vader-dochter-relatie, dan de vermeende afhankelijkheidsband, plaatsvond.

Deze stelling wordt kracht bijgezet door de raadpleging van de Schengendatabank. Uit de Schengendatabank blijkt dat betrokkene bij de visumaanvraag (visum type C omwille van toeristische/familiale doeleinden) wel degelijk kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Meer bepaald bewees betrokkene tewerkgesteld te zijn als ‘account officer’ bij de werkgever (...). Het visum werd dan ook uitgereikt aan betrokkene door de ambassade van Zwitserland. Het feit dat betrokkene een attest van de Ghanese autoriteiten voorlegt dat stelt dat zij geen inkomen uit arbeid en bijgevolg geen belastbaar inkomen had, is in het licht van deze bevinding merkwaardig.

Onafgezien dat de bewijzen de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende kunnen aantonen, blijkt uit de raadpleging van de databank van de RSZ (Dolsis) dat betrokkene sedert 3.10.2022 ononderbroken tewerkgesteld is bij (...) NV en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in België.”

Waar verzoekster thans toegeeft dat zij in haar land van herkomst tewerkgesteld was doch aangeeft dat zij met deze tewerkstelling niet in haar basisbehoeften kon voorzien, beperkt verzoekster haar argumenten tot een louter betoog. Zij laat na dit argument te staven met dienstige stukken. Verzoekster legt geen loonfiches of enig ander bewijsstuk voor waardoor zij geen inzicht geeft in de hoegroothed van haar eigen inkomen. Het motief dat de geldstorting van haar vader op zich onvoldoende bewijs vormen om aan te tonen dat verzoekster deze bedragen nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster bij de visumaanvraag de Zwitserse ambassade kon overtuigen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verzoekster was tewerkgesteld als account officer bij de werkgever (...). Waar zij stelt dat de huidige tewerkstelling in België evenmin voldoende is om in haar basisbehoeften te voorzien aangezien zij slechts een paar dagen heeft gewerkt, kan zij niet worden gevolgd. Verweerder stelt immers vast dat uit de raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat zij sedert 3 oktober 2022 ononderbroken tewerkgesteld was bij (...) NV en dit “tot op heden”, met name 6 februari 2023. De conclusie van verweerder dat verzoekster “klaarblijkelijk in staat (is) om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien in België”, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk en wordt niet weerlegd door verzoekster met het loutere betoog dat zij slechts een paar dagen was tewerkgesteld. In de nota met opmerkingen merkt verweerder overigens terecht op dat de vestigingswetgeving erop gericht is gezinshereniging toe te staan aan bloedverwanten in neergaande lijn van Unieburgers, voor zover ze principieel hulpbehoevend zijn van de Unieburger en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verzoekster kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat zij niet in staat is in haar levensonderhoud te voorzien ondanks haar tewerkstelling.

De Raad merkt bovendien op dat verweerder enerzijds heeft vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon en anderzijds heeft vastgesteld dat de geboorteakte niet werd gelegaliseerd waardoor het bewijs van verwantschap niet is aangetoond. Verzoekster betwist dit niet doch

wijst erop dat de geboorteakte thans wél gelegaliseerd is. De gemachtigde kan echter enkel rekening houden met de stukken die werden voorgelegd ten tijde van de bestreden beslissing. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de legalisatie van haar geboorteakte waarvan hij geen kennis had. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeksters kritiek is ten deze bijgevolg niet ernstig.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN